

Torstai 4.8.2016 klo 21.00

Suuria sointeja Oopperasta

ANNA-KRISTIINA KAAPPOLA, SOPRAANO
JYRKI ANTILA, TENORI | JUKKA MERJANEN, VIULU
JUSSI VÄHÄLÄ, SELLO | EUGENE TZIGANE, KAPELIMESTARI
SUOMEN KANSALLISOOPPERAN ORKESTERI

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Sinfonia nro 32 G-duuri KV 318

- Allegro spiritoso
- Andante
- Tempo I

Eugene Tzigane, kapellimestari

Suomen kansallisoopperan orkesteri

Wolfgang Amadeus Mozart

"Ruhe sanft, mein holdes Leben"

Zäiden aaria oopperasta Zaide KV 344

- Tempo di Menuetto grazioso

Anna-Kristiina Kaappola, sopraano

Eugene Tzigane, kapellimestari

Suomen kansallisoopperan orkesteri

Carl Maria von Weber (1786-1826)

"Nein, länger trag ich nicht die Qualen"

Maxin resitatiivi ja aaria oopperasta

Taika-ampuja

- Allegro
- Moderato
- Andante con moto
- Allegro con fuoco

Jyrki Anttila, tenori

Eugene Tzigane, kapellimestari

Suomen kansallisoopperan orkesteri

Johannes Brahms (1833-1897)

Kaksoiskonsertto viululle ja sellolle op. 102

- Allegro
- Andante
- Vivace non troppo

Jukka Merjanen, viulu

Jussi Vähälä, sello

Eugene Tzigane, kapellimestari

Suomen kansallisoopperan orkesteri

Yhteistyössä:

Konsertti taltioidaan ja lähetetään Yle Radio 1:ssä 5.8. klo 19.03

Ennen konserttia

Kahvila klo 19.00 alkaen konsertin alkuun saakka

Taiteilijatapaaminen klo 20.00 Pitäjätuvassa

Konsertin kuvaaminen tai muu taltiointi ei ole sallittua.

Konsertti päättyy n. klo 22.10

Festivaalibussi ja muut kulkuyhteydet konsertin jälkeen kts. takakansi

Teosesittely

Mozart: Sinfonia nro 32 ja Zaide

1700-luvulla sana 'sinfonia' ei vielä ollut täysin vakiintunut nykyiseen, laajamittaista moniosaista orkesterisävellystä tarkoittavaan merkitykseensä. Barokin aikana 'sinfoniaksi' oli nimitetty paljon pienempiäkin instrumentaalisävellyksiä, kuten kuoroteosten alkusoittoja, ja tästä merkityksestä muistuttavat vielä 1700-luvun lopullakin Bachin poikien suppeat sinfoniat. Myös Wolfgang Amadeus Mozartin miniatyyrimittainen sinfonia nro 32 tuntuisi kuuluvan pikemminkin alkusoiton kategoriaan kuin siihen wieniläisklassisen sinfonian lajityyppiin, jota edustaa muun muassa edellinen sinfonia nro 31 "Pariisilainen". G-duurisinfonian kolme osaa soitetaan yhteen ilman taukoa, ja osien yhteiskesto jää alle kymmeneen minuuttiin. Pienestä mittakaavasta huolimatta sinfonia on luonteeltaan juhlallinen: sen orkestraatioon kuuluu poikkeuksellisesti kahden sijasta neljä käyrätorvea, ja myöhemmin Mozart lisäsi siihen vielä trumpetit ja pata-ruummut, luultavasti Wienin esitystä varten.

Mutta minkä näyttämöteoksen alkusoitoksi kolmaskymmenestoinen sinfonia olisi voinut syntyä? Mozartin merkinnän mukaan se on peräisin Salzburgin ajalta, huhtikuulta 1779. Elettiin siis Salzburgin kauden viimeisiä vuosia. Kotikaupunki alkoi tuntua Mozartista mitättömältä periferian kyläpahaselta, jossa hänen poikkeuksellisia lahjojaan ei arvostettu, ja työnantaja, arkkipiispa Colloredo, nöyryytti jatkuvasti häntä oikuillaan ja ylimielisyydellään. Lopullista pesäeroa Salzburgista ja pääsyä tärkeimpään senaikaiseen musiikkitropoliin, Wieniin, Mozart sai kuitenkin odottaa vielä vuosia. Vähän aiemmin, syksyllä 1777 hän oli sentään saanut toistuvien yritysten jälkeen arkkipiispalta matkustusluvan ja laajentanut horisonttiaan Pariisissa ja Mannheimissa.

Sinfonia syntyi Mozartin palattua Salzburgiin. Silloin oli työn alla muun muassa musiikki Geblerin näytelmään Thamos, Egyptin kuninkas. Muutamien tutkijoiden mukaan G-duurisinfoniaa on voitu soittaa näytelmän alkusoittona. Toinen, vakuuttavampikin ehdokas on keskeneräiseksi jäänyt Singspiel (laulunäytelmä) Zaide.

Zaiden juoni liittyy aikanaan kovin suosittuun (ja miksei edelleenkin ajankohtaiseen) muslimien ja länsimaalaisten kohtaamisen problematiikkaan. Sen oli tarkoitus olla Mozartin käyntikortti Wieniin keisari Joseph II:n perustamaan saksalaiseen oopperaan. Työ jäi kuitenkin kesken Idomeneo-oopperan tilauksen vuoksi, ja myöhemmin Mozart palasi samaan aihepiiriin vetävämmiin oopperassaan Ryöstö seralijista. Zaidesta puolestaan ehti valmistua vain ensimmäinen ja toinen näytös, ja suurin osa sen puhutusta dialogista on kadonnut.

Sen sijaan siitä on jäänyt elämään muutama hieno aaria, joista kaunein on Ruhe sanft, mein holdes Leben. Siinä sulttaanin kaappaama Zaide näkee ensi kertaa kohtalotoverinsa Gomatzin nukkumassa puun alla ja rakastuu tähän.

Weber: Taika-ampuja

Carl Maria von Weber oli Beethovenin aikalainen, mutta hengeltään ja säveltäjänlaadultaan jo täysiverinen romantiikan lapsi, saksalaisen romanttisen oopperan luoja ja virtuosikonserhton varhainen kehittäjä. Hänen ammatillinen toimintansa oli vähintään yhtä monipuolista kuin seuraavan sukupolven kollegojen Mendelssohnin ja Schumannin: sävellystyön lisäksi Weber toimi konsertoivana pianistina, kapellimestarina, kriittikkona, tuotteliaana musiikkikirjoittajana sekä oopperanjohtajana Prahassa ja Dresdenissä. Edellä mainittujen kollegojensa tavoin Weberkin poltti luovan liekkinsä loppuun jo varhain ja

kuoli alle 40-vuotiaana.

Weberin tärkein lahja jälkipolville oli ooppera *Der Freischütz* (Taika-ampuja, 1820). Jos jonkin teoksen kohdalla tuntuu oikeutetulta puhua sosiaalisesta tilauksesta, se on juuri tämä ooppera. Napoleonin sotien jälkimainin-geissa saksalainen kulttuuri kärsi hajaannustilasta, ja oopperan rintamalla kaikki muut kansakunnat – aivan erityisesti italialaiset Rossineineen – tuntuivat jo löytäneen oman ilmaisukielensä. Taika-ampuja nosti kertaheittolla myös saksalaiset oopperakansakuntien joukkoon, jo vuosikymmeniä ennen Wagneria. Oopperan tarina perustuu germaniseen kansansatuun ja sen musiikki henkii webermäistä raikasta varhaisromantiikkaa parhaimmillaan.

Maxin aaria *Nein! länger trag' ich nicht...* Durch die Wälder, durch die Auen on oopperan ensimmäisestä näytöksestä. Siinä nuori metsästäjä epäilee ampumistaitojaan; hän haluaa epätoivoisesti voittaa ruhtinas Ottokarin järjestämän ampumakilpailun, koska palokinnoksi voittaja saa ihanan Agathe-neidon käden.

Brahms: Kaksoiskonsertto viululle ja sellolle op. 102

Konsertot useammalle kuin yhdelle soolosoitimelle ovat romantiikan aikana jo melkoisia kuriositeetteja. Ainoastaan yksi sellainen on vakiintunut peruskonserttiohjelmistoon, vaikka sitäkin komeammin: Johannes Brahmsin kaksoiskonsertto a-molli op.102. Tästäkin teoksesta oli tosin alun alkaen määrä tulla soolokonsertto, nimittäin konsertto sellolle ja orkesterille Joachim-kvartetin erinomaista sellistia Robert Hausmannia varten.

Brahms kuitenkin muutti suunnitelmiaan, kun hän huomasi, että teoksesta voisi tulla tilaisuus henkilökohtaiseen sovinnotekoon. Brahmsin ja hänen läheisimmän ystävänsä viulutaiteilija Joseph Joachimin ystävyys oli pahoin

tulehtunut jokunen vuosi aiemmin, kun Brahms oli asettunut Joachim vaimon puolelle hankalassa avioerokiistassa. Joachim oli pahastunut Brahmsin väliintulosta niin, ettei ollut sen jälkeen puhunut tälle sanaakaan. Kun Brahms nyt kesällä 1887 tarjosi Joachimille uutta konserttoa, jossa oli soolo-osuudet sekä hänelle että Hausmannille, Joachim arvatenkin hykerteli tyytyväisyydestä – vaikka vastasikin Brahmsille melko muodollisesti. Ystävyys saatiin pelastettua, vaikka entistä lämpöä siinä ei enää välirikon jälkeen ollut. Clara Schumann nimittäin kaksoiskonserttoa sovinnotekokonsertoksi.

Kenties Brahms ei sittenkään aivan uskonut selloon konserton soolosoittimena, kenties hän halusi vielä palata viulukonserttonsa mielenmaisemiin; oli miten oli, hän huomasi teoksessa tilaisuuden korjata henkilökohtaisia ihmissuhdepulmiaan. Hausmannille Brahms kirjoitti sovittilevasti: ”Toivottavasti ette pane pahaksenne sitä, että lisäsin sellokonserttoon viuluosuuden” (eikä Hausmann harmistunutkaan: hän ymmärsi varsin hyvin Brahmsin eleen merkityksen). Joseph Joachim ja Robert Hausmann kantaesittivät kaksoiskonserton lokakuussa 1887 Brahmsin johtaessa Kölnin Gürzenichin orkesteria; seuraavina kuukausina kolmikko esitti teosta eri puolilla Saksaa ja Itävaltaa. Wienin esityksen jälkeen kriitikko Eduard Hanslick julisti Joachim ”viulistien kuninkaaksi”, jolle Hausmann ei juuri jäänyt huonommaksi; konserttoa hän sen sijaan piti enemmän suuren älyn kuin luovan inspiraation tuotteena. Samoilla linjoilla oli myös Joachim, jonka mielestä soolo-osuuksista puuttui brillanssia. Edes Clara Schumann ei varauksettomasti arvostanut Brahmsin viimeiseksi jäänyttä orkesteriteosta.

Kaksoiskonserttoa esitettiin aina 1900-luvun alkuvuosikymmenille saakka varsin harvoin, eikä se edelleenkaan kuulu Brahmsin soitetuimpiin teoksiin. Syytettävä inspiraation puutteesta on silti vaikea ymmärtää. Brahmsin

muiden konserttojen tapaan sekin on luonteeltaan sinfoninen; orkesteri on sooloparin väkevä vastavoima, ja suuren muodon arkkitehtina keski-ikäinen Brahms on jo täysin suvereeni. Ehkä epätavallisen soitinyhdistelmän problematiikkaa ennakoiden hän esittelee työjärjestystä heti alkutahdeissa. Orkesterin dramaattisten alkutahhtien jälkeen ensimmäisen solistisen puheenvuoron Brahms ojentaa selolle, aivan kuin myönnötyksenä Haussmannille. Viulu vastaa sovittelevalla soololla. Vastakumman soolosoittimen unisonorepliikkien jälkeen seuraa varsinainen orkesterin esittelyjakso. Pääteeman tummanpuhuva uho tasoittuu tuon tuosta hiveleviksi suvannoiksi.

Lyyristä toista osaa hallitsevat soolosoittimet laveine melodioineen; hymnimäisen välitaitteen tosin esittelevät orkesterin puhaltimet. Finaalissa Brahms palaa vielä kerran – nyt viimeistä kertaa – finaaliolosuhteensa tuttuun unkarilaissävyyn; viulukonserton finaali tulee väistämättä mieleen, vaikka tunnelma on tässä astetta vakavampi ja introvertimpi. Letkeän rytmiiikan sisälläkin viulun ja sellon tekstuuri on tuhtia runsaine kaksoisotteineen.

Lotta Emanuelsson

Wolfgang Amadeus Mozart **"Ruhe sanft, mein holdes Leben"**

(Johann Andreas Schachtner)

Ruhe sanft, mein holdes Leben,
schlafe, bis dein Glück erwacht;
da, mein Bild will ich dir geben,
schau, wie freundlich es dir lacht:
Ihr süßen Träume, wiegt ihn ein,
und lasset seinem Wunsch am Ende
die wollustreichen Gegenstände
zu reifer Wirklichkeit gedeihn.

"Lepää suloisesti, kallein rakkaani"

Lepää suloisesti, kallein rakkaani,
Uinu, kunnes onnesi herää;
Silloin luovutan sinulle kuvani,
katso, miten hellästi se hymyilee sinulle:
Suloiset unet, tuudittakaa hänet lepoon ja
tulkoon unessa eletty rakkaus
vihdoin todeksi.

Käännös: Meri-Kukka Muurinen

Carl Maria von Weber "Nein, länger trag ich nicht die Qualen"

(Friedrich Kind)

Rezitativ

Nein, länger trag ich nicht die Qualen,
Die Angst, die jede Hoffnung raubt!
Für welche Schuld muß ich bezahlen?
Was weicht dem falschen Glück mein Haupt?

Arie

Durch di Wälder, durch die Auen
Zog ich leichten Muts dahin;
Alles, was ich konnt' erschauen,
War des sichern Rohrs Gewinn.
Abends bracht' ich reiche Beute,
Und wie über eignes Glück,
Drohend wohl dem Mörder, freute
Sich Agathes Liebesblick!

Rezitativ

Hat denn der Himmel mich verlassen?
Die Vorsicht ganz ihr Aug' gewandt?
Soll das Verderben mich erfassen?
Verfiel ich in des Zufalls Hand?

Arie

Jetzt ist wohl ihr Fenster offen,
Und sie horcht auf meinen Schritt,
Läßt nicht ab vom treuen Hoffen:
Max bringt gute Zeichen mit!
Wenn sich rauschend Blätter regen,
Wähnt sie wohl, es sei mein Fuß;
Hüpft vor Freuden, winkt entgegen...
Nur dem Laub, nur dem Laub den Liebesgruß.
Doch mich umgarnen finstre Mächte!
Mich faßt Verzweiflung, foltert Spott!
O dringt kein Strahl durch diese Nächte?
Herrscht blind das Schicksal?
Lebt kein Gott?
Mich faßt Verzweiflung, foltert Spott!

"Ei, kauemmin en kestä piinaa"

Resitatiivi

Ei, kauemmin en kestä piinaa,
pelkoa, joka riistää kaiken toivon.
Mistä rikoksesta minun pitää maksaa?
Mikä vihki osakseni huonon onnen?

Aaria

Läpi metsien ja niittyjen
kuljin luottavaisin mielin;
kaikki, minkä sain näkyviini,
oli varma saalis pyssyni.
Iltaisin toin runsaan saaliin,
ja kuin omasta onnestaan
murhaajalle hyvää suoden, iloitsi
Agathen rakastunut katse!

Resitatiivi

Onko taivas siis hylännyt minut?
Sallimus kääntänyt minulle selkänsä?
Onko tuho tuleva osakseni?
Lankesinko sattuman käsiin?

Aaria

Hänen ikkunansa on nyt varmaan auki
ja hän kuulostelee askeltani,
toivoo lakkaamatta uskollisesti:
Max tuo hyvät enteet tullessaan!
Kun lehdet liikauttavat kahisten,
hän kai luulee, että se oli jalkani;
hypähtää ilosta, huiskuttaa vastaan...
vain lehduille, vain lehduille lemmenterveiset.
Minut taas kietovat synkät vallat!
Epätoivo valtaa minut, pilkka piinaa minua!
Oi, eikö tähän yöhön tunkeudu sädekään?
Hallitseeko sokea kohtalo? Eikö Jumala elä-
kään? Epätoivo valtaa minut,
pilkka piinaa minua.

Käännös: Leena Vallisaari

Arvosoittimet Suomen kansallisoopperassa

Giovanni Tononi -sello

"Sellossa kuuluu vanhan italialaisen soittimen kerroksellinen ja lämmin sointi. Tuntuu samalta kuin kuvailisi vanhaa viiniä. Yläsävelsarjat soivat hienosti, ja soitin toimii isoissa tiloissa.

Koen itselleni läheisimmäksi romanttisen aikakauden musiikin, mutta on upeaa soittaa tällä sellolla monipuolisesti.

Olen erittäin kiitollinen Emil Aaltosen säätölle mahdollisuudesta soittaa Tononi-selloa. On todellinen kulttuuriteko antaa arvosoitin Suomen kansallisoopperan orkesterin käyttöön. Kansainvälisellä mittapuulla Suomen orkestereiden käytössä on ollut verrattain vähän huippuinstrumentteja. Arvosoittimet nostavat sekä orkesterin kiinnostavuutta että tasoa. Mahdollisuus soittaa laadukasta instrumenttia kehittää soittajaa löytämään uusia sävyjä – ilmaisuasteikko laajenee ja siitä hyötyvät niin kuulijat kuin soittajakin."

Jussi Vähälä

Soolosellisti

Suomen kansallisoopperan orkesteri

"Sello on bolognalaisen soitinmestari Giovanni Tononin valmistama instrumentti, joka edustaa aidoimmillaan italialaisen soitinrakennuskoulun huippua 1600-luvulta.

Tiesimme, että Kansallisoopperan orkesteri kaipasi arvoselloa. Ostimme sellon arvostetulta soitinrakentajalta ja annoimme sen Oopperan orkesterin soolosellistin käyttöön. Säätöillemme hankinta on osa säätöimme sijoitustoimintaa.

Arvosoittimet ovat tärkeä neuvotteluvälittimet orkestereille, kun ne kilpailevat hyvistä soittajista ja erityisesti äänenjohtajista. Lisäksi arvosoittimelle on tärkeää tulla soitetuksi. On selvä, että upea soitin oikein käsiteltynä kohottaa koko orkesterin soittoa. On hienoa, että arvosellomme soi Suomen suurimmassa orkesterissa Suomen kansallisoopperassa."

Olavi Nevanlinna

Hallituksen puheenjohtaja,

Emil Aaltosen säätöä

Luovuttanut arvosellon Suomen

kansallisoopperan orkesterin käyttöön

Andrea Guarneri -viulu

"Tuntuu, että ensimmäistä kertaa urani aikana minulla on käytössäni soitin, joka ei laita rajoja vastaan. Tämän arvoviulun avulla on helpompaa tuoda ulos kaikki se musiikillinen näkemys, joka minulla on sisälläni. Italialaisissa arvosoittimissa on hienostunut ja jalostunut soundi. Soittimesta kuulee, että sillä on ikää.

Olen soittanut arvoviulua nyt kolmisen vuotta, ja olen tästä mahdollisuudesta erittäin kiittollinen Juha Berglundille. Tutustumisvaihe on ohi, ja viulu sekä minä olemme sinut toistemme kanssa.

Olisi hienoa, mikäli yhä useampi muusikko Kansallisoopperan orkesterissa saisi mahdollisuuden soittaa arvosoitinta. Sekä soittaja että soittimen omistaja hyötyvät yhteistyöstä. Soitin on sijoitus, joka on parhaimmillaan, kun sillä soitetaan."

Jukka Merjanen

1. konserttimestari, viulu

Suomen kansallisoopperan orkesteri

"Viulu on Andrea Guarneri vuodelta 1676. Isäni Paavo Berglund, kapellimestari, oli intohimoinen viulujen keräilijä. Minäkin ihastuin tähän viuluun välittömästi. Aloitin itse viulunsoiton nelivuotiaana. Myöhemmin isämme sanoi meille lapsille, että meidän tulisi hankkia viuluja, eikä viinitarhoja. Perusteena oli, että näitä viuluja ei tule enää. Nyt kuitenkin Guarnerin snekka toimii myös sukumme viinitalan logona.

Olen ylpeä ja iloinen, että Suomen kansallisoopperan orkesterin 1. konserttimestari Jukka Merjanen soittaa viulullani ja pitää siitä erityisen hyvää huolta. Viulun pitää soida ammattimuusikon toimesta. Silloin arvoinstrumentti voi hyvin. Olen halunnut antaa tämän viulun ammattilaisen käyttöön siitä lähtien, kun huomasin, että en itse soita sitä riittävästi, vaikka kuuntelenkin klassista musiikkia päivittäin. Hienoa, että viululla on nyt arvoisensa ympäristö, jossa sen sointi tulee laajan yleisön kuulumille."

Juha Berglund

Viinialan yrittäjä

Luovuttanut arvoviulun Suomen kansallisoopperan orkesterin käyttöön

Anna-Kristiina Kaappola, sopraano

Anna-Kristiina Kaappolan monipuolinen ohjelmisto ulottuu barokista nykymusiikkiin. Sibelius-Akatemiasta valmistunut Kaappola on kuulunut Suomen kansallisoopperan solistikuntaan vuodesta 1997 ja on usein nähty vieras myös Savonlinnan Oopperajuhlilla.

Kilpailumenestyksestä mainittakoon kansainvälisen Mary Garden International Singing Competition – kilpailun voitto ja erikoispalkinnot Timo Mustakallio- ja Mirjam Helin -laulukilpailussa. Kaappola on laulanut maailman tärkeimmillä oopperalavoilla, kuten Milanon La Scala, Lontoon Covent Garden, Berliinin ja Hampurin valtionoopperat, Deutsche Oper Berlin, Semperoper Dresden, New Israeli Opera (Tel Aviv), Pariisi, Nizza, Toulouse, sekä Salzburgin musiikkijuhlat. 2007 Kaappola debytoi New Yorkin Metropolitan Operassa Yön kuningattarena. Hän on työskennellyt muun muassa Vladimir Aškenazyn, Riccardo Mutin, Helmuth Rillingin, Leopold Hagerin, Philippe Auguinin, Jos van Immerseelin, René Jacobsin, Leif Segerstamin, Jukka-Pekka Sarasteen ja Esa-Pekka Salosen kanssa.

Viime aikoina hän on työskennellyt seuraavien roolien parissa: Benjamin Britten: *Albert Herring* (Miss Wordsworth), Giuseppe Verdi: *Rigoletto* (Gilda), W.A. Mozart: *Figaron häät* (Susanna), Georges Bizet: *Carmen* (Micaela) ja Giacomo Puccini: *Turandot* (Liu) (SKO) sekä konsertit muun muassa Radion sinfoniaorkesterin kanssa.

Jyrki Anttila, tenori

Jyrki Anttila opiskeli Sibelius-Akatemian oopperastudiossa vuosina 1995–98. Vuonna 1997 Anttila voitti Someron valtakunnallisen tenorilaulukilpailun ja 1999 Tampereella järjestetyn Opera Grand Prix-kilpailun.

Jyrki Anttila on ollut vuodesta 1998 solistikiinnityksellä Suomen kansallisoopperassa, jossa hän on laulanut keskeisimpien oopperoiden tenoriroolit. Oopperatehtävien ohessa hän on esiintynyt useiden suomalaisten orkestereiden vierailevana solistina ja maakuntaoopperoissa mm. Tampereella, Oulussa ja Vaasassa, sekä Ilmajoen musiikkijuhlilla. Savonlinnan oopperajuhlilla hän on vierailut vuosina 1999–2006 sekä lisäksi kansainvälisillä estradeilla, mm. Saksassa, Sveitsissä, Latviassa, Yhdysvalloissa, Ruotsissa, Tanskassa ja Kanadassa.

Anttila on levyttänyt useita levyjä: *Some Enchanted Evening*, Rakkauden siivin, Eteläpohjalaisia kansanlauluja, On aika Joulun, Merikanto levy Jaakko Ryhäsen ja Johanna Rusasen kanssa sekä uusimpana Kirkkain tähti joululevy.

Anttila on toiminut taiteellisena johtajana Lohjan Tenoripäivillä 2005–2010, Ilmajoen Musiikkijuhlien taiteellisena johtajana vuodesta 2011 sekä Pori Classico Oy:n taiteellisena johtajana vuodesta 2012.

Jukka Merjanen, viulu

Jukka Merjanen (s. 1974) aloitti viulunsoiton opinnot nelivuotiaana ja jatkoi opintojaan myöhemmin sekä Edsbergin musiikki-instituutissa Tukholmassa että Sibelius-Akatemiassa, josta hän valmistui musiikin maisteriksi vuonna 2001 suorittuaan viuludiplominsa korkeimmalla mahdollisella arvosanalla.

Merjanen on toiminut vierailevana 1. konserttimestarina Suomen ja Pohjoismaiden johtavissa orkestereissa, kuten Radion Sinfoniaorkestrissa ja Helsingin Kaupunginorkesterissa. Vuosina 2004–2007 hän toimi Royal Philharmonic Orchestran konserttimestarina Lontoossa. Suomeen palattuaan hän toimi Turun filharmonisen orkesterin 1. vuorottelevana konserttimestarina ja siirtyi vuonna 2012 Suomen Kansallisoopperan 1. konserttimestariksi.

Merjanen on uransa alusta asti menestyksekkäästi toiminut orkesteritöidensä ohella myös solistina ja kamarimusikkona, sekä nykyään hän toimii Kaakon Kamarimusiikki -festivaalin taiteellisena johtajana.

Merjasella on käytössään Andrea Guarneri-arvosoitin vuodelta 1686.

Jussi Vähälä, sello

Jussi Vähälä aloitti sello-opintonsa Lahden konservatoriossa Jouko Paavolan johdolla. Hän opiskeli Arto Noraksen johdolla Sibelius-Akatemiassa valmistuen musiikin maisteriksi vuonna 2012 erinomaisin arvosanoin. Vähälä soitti Helsingin kaupunginorkesterin sellistinä vuodet 2006-2012, ja nykyään hän toimii Suomen kansallisoopperan orkesterin 1. soolosellistinä.

Vähälä on esiintynyt kaikilla merkittävillä kamarimusiikkifestivaaleilla Suomessa ja esiintynyt solistina mm. Helsingin kaupunginorkesterin kanssa. Vähälä soittaa myös Total Cello Ensemble -selloyhtyeessä.

Vähälän soitin on Emil Aaltosen säätien omistama Giovanni Tononi vuodelta 1690.

Eugene Tzigane, kapellimestari

Amerikkalaissyntyinen, Juilliardin kasvatti, Eugene Tzigane on hyvää vauhtia nousemassa aikansa halutuimmaksi kapellimestariksi niin orkesteri- kuin oopperalavoilla ympäri maailmaa.

Toinen palkinto Solti-kilpailussa vuonna 2008 poiki lukuisia kutsuja nimekkäiden orkestereiden eteen, kuten Deutsches Symphonie-Orchester Berlinin, Duisburgin Filharmonikkojen ja Luoteis-Saksan Filharmonisen Orkesterin, jonka ylikapellimestariksi hänet myöhemmin kutsuttiin kaudeksi 2010-2014. Tämän lisäksi hän on tehnyt yhteistyötä useiden eurooppalaisten ja japanilaisten orkestereiden kanssa, mm. Norjan Radion Sinfoniaorkesterin, Helsingborgin sinfoniaorkesterin, Tampere Filharmonian, Oulun Sinfonian, Alankomaiden Filharmonisen orkesterin, Irlannin kansallisen sinfoniaorkesterin, Kööpenhaminan filharmonikkojen, Kioton Sinfoniaorkesterin ja Yomiuri Nippon -sinfoniaorkesterin. Kotimaassaan Yhdysvalloissa hän on johtanut Rochesterin filharmonisen orkesterin lisäksi Oregonin, Indianapoliksen, New Jersey, Fort Worthin, Pohjois-Carolinan ja Columbuksen sinfoniaorkestereita.

Oopperadebyyttinä hän johti Mozartin *Così fan tutte* Baijerin valtionoopperassa vuonna 2009. Tämän jälkeen hän on johtanut Frankfurtin oopperassa, Hampurin Valtionoopperassa sekä Ruotsin kuninkaallisen oopperassa.

Suomen kansallisoopperan orkesteri

Suomen kansallisoopperan orkesteri on kokoonpanoltaan Suomen suurin sinfoniaorkesteri. Orkesteri on perustettu vuonna 1963, ja uuteen oopperataloon muuton myötä vuonna 1993 orkesterin koko kasvoi merkittävästi. Tänä päivänä Kansallisoopperan orkesterissa on 111 jäsentä.

Kansallisoopperan ensimmäinen ylikapellimestari oli Jussi Jalas. Häntä seurasivat Ulf Söderblom (1973–93), Miguel Gómez-Martínez (1993–96), Okko Kamu (1996–99) ja Muhai Tang (2002–06), Mikko Franck (2006–2013) ja syksystä 2013 alkaen Michael Güttler.

Varsinaisen työnsä eli ooppera- ja balettiesitysten ohella Kansallisoopperan orkesteri on pitänyt jatkuvasti myös omia konsertteja sekä sinfonia- että kamarimusiikkikokoonpanoissa. Kansallisoopperan orkesteri soittaa myös useissa suomalaisten oopperoiden levytyksissä ja DVD-tallenteilla.

HELSINGIN
BAROKKIORKESTERI

SU 25.9. KLO 16 CAMERATA-SALI

Susanne un jour –
Danielin kirjan tarina renessanssin sävelin

Bovicelli, Lasso, Merulo

Tuuli Lindeberg, *sopraano* | Taavi Oramo, *baritoni*
Helsingin Barokkiorkesterin yhtye
johtaa Anna-Maaria Oramo, *cembalo*

SU 30.10. KLO 16 CAMERATA-SALI

Schubert, Chopin

Simon Bernardini, *viulu*
Alessandro Comellato, *fortepiano*

LA 26.11. KLO 19 KONSERTTISALI

Huippusolistit-konsertti

In War & Peace:
Harmony Through Music

Monteverdi, Purcell, Handel, Leo, Jommelli

Joyce DiDonato, *mezzosopraano*
Il Pomo d'Oro -barokkiorkesteri (Italia)
johtaa Maxim Emelyanychev

LA 17.12. KLO 19 *huom!* VANHA KIRKKO

Bach: Jouluoratorio

Helena Juntunen, *sopraano* | Monica Groop, *alto*
Nico van der Meel, *tenori* | Jonathan Sells, *basso*
Collegium Musicale -kamarikuoro (Viro)
Helsingin Barokkiorkesteri | *johtaa* Aapo Häkkinen

"The
dynamite
mezzo-
soprano."

*Columbia
Spectator*

Joyce DiDonato

Sarjaliput
myynnissä
25.9.2016
saakka!

ticketmaster®
lippupalvelu

Yksittäisliput palvelumaksuineen 18–75 €
Sarjalippu palvelumaksuineen 85–135 €

www.hebo.fi

Kulkuyhteydet Trafikförbindel- sen

Festivaalibussi Festivalbussen

Festivaalibussi Etelä-Espoon kautta Helsinkiin lähtee n. 10 min konserttien päättymisen jälkeen Espoon tuomiokirkon parkkipaikalta.

Hinta: 4 € Espooseen, 6 € Helsinkiin. Huom: Maksuvälineenä käy ainoastaan käteinen!

Reitti: Espoon tuomiokirkko – Espoonväylä – Finnoontie – Nöykkiönkatu – Kivenlahdentie – Espoonlahdenranta – Espoonlandenkatu (Lippulaiva) – Espoonlahdentie – Soukanväylä – Länsiväylä (Iso Omena – Haukilahti – Westendinasema) – Tapiola – Länsiväylä – Lauttasaari – Kamppi – Mannerheimintie (Lasilpalatsi, Helsingin keskusta).

Bussi pysähtyy tarvittaessa paikallisliikenteen pysäkeillä reitin varrella.

Festivalbussen efter konserterna till Helsingfors centrum via södra Esbo avgår 10 min efter konserterna från Esbo domkyrkas parkplats.

Pris: 4 € till Esbo, 6 € till Helsingfors. Obs. Bara kontantbetalning!

Rutt: Esbo domkyrka - Esboleden - Finnovägen - Nöykisgatan - Stenviksvägen - Esboviksstranden - Esboviksgatan (Lippulaiva) - Esboviksvägen - Sököleden - Västerleden (Iso Omena - Toppelund - Gäddvik - Westendstation) - Hagalund - Västerleden - Drumsö - Kampen - Mannerheimvägen (Glaspalatset, Helsingfors centrum).

Bussen stannar vid behov på hållplatser längs lokaltrafikrutten.

Festivaalibussi toteutetaan yhteistyössä Åbergin Linjan kanssa. I samarbete med Åbergin Linja.

Junat Tåg

Espoo–Helsinki Esbo–Helsingfors

22.20 L-juna L-tåg

22.50 L-juna L-tåg

23.20 L-juna L-tåg

Bussit Bussar

270, 270N

Kuurinniitty – Viherlaakso (270N)

– Leppävaara – Pitäjänmäki – Elielinaukio

Kurängen – Gröndal (270N) – Alberga – Sockenbacka – Elielplatsen

n. 22.45 Kirkkopuiston pysäkki, Kirkkokatu
Hållplatsen Kyrkparken, Kyrkvägen

n. 23.29 Lehtimäen pysäkki, Espoontie
Hållplatsen Lövkulla, Esbovägen

Matka-aika n. 45-50 min Körtid ca 45-50 min

Taksi Taxi

0100 7300